

19. neděle v mezidobí rok B (2024)

1. čtení - 1 Král 19,4-8

Šel v síle toho pokrmu až k Boží hoře.

Čtení z první knihy Královské.

Eliáš šel na poušť asi den cesty. Šel si sednout pod jednu kručinku, přál si smrt a zvolal: „Už je toho dost, Hospodine, vezmi si můj život, neboť nejsem lepší než moji otcové!“ Lehl si a pod tou kručinkou usnul. Tu se ho dotkl anděl a řekl mu: „Vstaň, jez!“ Podíval se, a hle – u jeho hlavy chléb upečený na rozžhaveném kameni a džbán vody. Najedl se a napil a znova usnul. Hospodinův anděl se vrátil podruhé, dotkl se ho a řekl: „Vstaň a najez se, neboť cesta by pro tebe byla příliš dlouhá.“ Vstal, najedl se a napil a šel v síle toho pokrmu čtyřicet dní a čtyřicet nocí až k Boží hoře Chorebu.

Mezizpěv – Žl 34,2-3.4-5.6-7.8-9

Okuste a vizte, jak je Hospodin dobrý.

Ustavičně chci velebit Hospodina,
vždy bude v mých ústech jeho chvála.
V Hospodinu nechť se chlubí moje duše,
at' to slyší pokorní a radují se.

Velebte se mnou Hospodina,
oslavujme spolu jeho jméno!
Hledal jsem Hospodina, a vyslyšel mě,
vysvobodil mě ze všech mých obav.

Pohled'te k němu, at' se rozveselíte,
vaše tvář se nemusí zardívat hanbou.
Hle, ubožák zavolal, a Hospodin slyšel,
pomohl mu ve všech jeho strastech.

Jak ochránce se utábořil Hospodinův anděl
kolem těch, kdo Hospodina ctí, a vysvobodil je.
Okuste a vizte, jak je Hospodin dobrý,
blaze člověku, který se k němu utíká.

2. čtení – Ef 4,30-5,2

Žijte v lásce, jako i Kristus miloval vás.

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Efesanům.

Nezarmucujte svatého Božího Ducha, který vám vtiskl svou pečeť pro den vykoupení. Daleko at' je od vás každá zahořklost, prchlivost, hněv, hádání, nactiutrhnání a všechny druhy špatnosti. Spíše bud'te k sobě navzájem dobrí, milosrdní a jeden druhému odpouštějte, jak i Bůh odpustil vám pro Kristovy (zásluhy). Ano, napodobujte Boha jako jeho milované děti a žijte v lásce, jako i Kristus miloval nás a zcela vydal sebe za nás jako dar v oběť, vůni Bohu velmi příjemnou.

Zpěv před evangeliem – Jan 6,51

Aleluja. Já jsem ten chléb živý, který sestoupil z nebe, praví Pán; kdo bude jíst tento chléb, bude žít navěky. Aleluja.

Evangelium – Jan 6,41-51

Já jsem ten chléb živý, který sestoupil z nebe.

Slova svatého evangelia podle Jana.

Židé reptali proti Ježíšovi, že řekl: „Já jsem chléb, který sestoupil z nebe.“ Namítali: „Copak to není Ježíš, syn Josefův? Známe přece jeho otce i matku. Jak tedy může tvrdit: 'Sestoupil jsem z nebe?' Ježíš jim odpověděl: „Přestaňte mezi sebou reptat! Nikdo nemůže přijít ke mně, jestliže ho nepřitáhne Otec, který mě poslal; a já ho vzkřísm v poslední den. Stojí psáno v Prorocích: 'Všichni budou vyučeni od Boha.' Každý, kdo slyšel Otce a u něho se učil, přichází ke mně. Ne že by snad někdo Otce viděl; jenom ten, kdo je od Boha, viděl Otce. Amen, amen, pravím vám: Kdo věří, má život věčný. Já jsem chléb života. Vaši otcové jedli na poušti manu, a zemřeli. Toto je chléb, který sestupuje z nebe, aby ten, kdo ho jí, neumřel. Já jsem ten chléb živý, který sestoupil z nebe. Kdo bude jíst tento chléb, bude žít navěky. A chléb, který já dá, je mé tělo, obětované za život světa.“

Homilie

Kdysi dávno byla láska. Bydlela v domě plném hvězd a zdobeném paprsky slunce. Nastal den, kdy láska chtěla ještě krásnější byt. Není to pro lásku zvláštní nápad? A udělala zemi a na zemi vytvořila tělo a vdechla do něj život. Nazvala ho - člověk, vytvořila ho na svůj obraz. V něm, v jeho srdci, si Láska postavila dům pro sebe: malý, ale plný života; nenahraditelný, stále nenaplněný, stejně jako samotná Láska. Láska tak sestoupila k lidskému srdci a vešla tam, aby v ní žila. Tam – v nitru. Ale jednoho dne člověk začal závidět Lásce. Chtěl přizpůsobit dům, kde žila. Chtěl ho mít jen pro sebe. Tak člověk vyhodil Lásku ze svého srdce! Začal tedy naplňovat své srdce veskerym bohatstvím tohoto světa. Bylo však stále prázdné. Ani všechny poklady země nemohly tuto prázdnostu naplnit. Smutný člověk v trápení a v potu čela dobýval jídlo. Stále měl hlad a jeho srdce zůstalo krutě prázdné.

Jednoho dne se člověk rozhodl sdílet své vlastní srdce s jiným tvorem žijícím na zemi. Láska to zjistila. Stala se tělem, aby získala srdce člověka. Ale člověk poznal Lásku a přibil ji na kříž. A pak dále tvrdě pracoval, aby získal jídlo. Pak Láska stala se jídlem. Proměnila se v chléb a pokorně čekala. Když ho hladový muž snědl, Láska se vrátila do svého domu, do svého srdce. Od té doby je lidské srdce plné života, protože život – je Láska (Legenda lásky, Anonymní brazílský básník).

Kdo ve mě věří...

Jsou lidé nevěřící. Říkají, že žádný Bůh není. A JE a přitahuje k sobě lidi. Dnes Ježíš říká, že k němu nikdo nemůže přijít, pokud ho nepřitáhne Otec... Bůh je ten, kdo dává milost. Ne každý ji však chce přijmout, protože ne každý přijal pravdu, že Ježíš je chléb, který sestoupil z nebe. Není to Ježíš, syn Josefův, jehož otce a matku známe? Jak může teď říci: Sestoupil jsem z nebe – reptali proti Ježíšovi Židé.

Ale i dnes „neuvěřitelně“ znějí pro mnohé Ježíšova slova: *Já jsem živý chléb*. Ne všichni Mu věří. Koneckonců, jak jsem se zmínil na začátku, jsou i nevěřící lidé. *Nezarmucujte Svatého Božího Ducha...* – napomíná dnes sv. Pavel. Přece nejen tělo potřebuje chléb, ale také duše má „hlad“. Existuje nejen chléb pozemský, z pece, ale také z nebe, ten, který uspokojuje duchovní život. Musíme jen otevřít své srdce. Krásně „říkají“ o tom známé eucharistické písňě, np:

„Když ty ke mně vcházíš, Pane, / Ježíši můj nejdražší, / dej, at' srdce láskou plane, / at' se k nebi povznáší. / Ty bud' zdroj mé blaženosti! / Celé nebe v duši mám, / když tě, Pane, ve svátosti, / Boha svého přijímám“. Vyplatí se věřit!

„*Vaši otcové jedli na poušti manu a zemřeli*“. Život věčný zajišťuje víra v Ježíše Krista a společenství s Ním. Tento Pokrm – Chléb z nebe je prodloužením života. Kristus proto zemřel a vstal z mrtvých, proto je skrytý v Hostii, aby nás posílil na cestě do nebe, aby nám zajistil vzkříšení. *Amen, amen pravím vám, kdo ve mě věří, má život věčný.*

Pán Ježíš nás vyzývá k VÍŘE. Abychom věřili tomu, co říká. Protože On je ten, kdo sestoupil z nebe. Stal se tělem a nyní se v každé eucharistii stává svatým Chlebem. *Kdo jí tento chléb, bude žít navěky*. Víra a Eucharistie je tedy o věčnosti. Je to být nebo nebýt s Bohem!

„Ten, kdo ho bude jíst, nezemře“. Nevěřící tento chléb nejí. Mají pouze zemskou manu... Tato mana však nic nezajistí. Potřebujeme KRISTA, Živý chléb, Nejsvětější Svátost, toho, jehož kněz při každé mši svaté pozdvívá a říká: „Hle Beránek Boží, který snímá hříchy světa“. Zeptejme se sami sebe: Řeknu mu: Amen. Přijd' Pane, nakrm mou duši, dej mi tento chléb, který promění mé srdce v ráj...?

Kéž by se tak stalo. Kéž budu věřící. Kéž by Pán mě vzkřísil v poslední den. Amen.